

uhelbigt at citere saadanne ældre Love. Jeg vilde derimod foretrække, at der istedeffor saadan Henviisning indførtes ubtrykkelige og strengere Regler, navnlig, at disse Midler alene maatte ublaanes i første Prioriteter, medens de nu kunne ublaanes paa anden Prioritet indtil Eiendommenes halve Taxationsværdi. Bankhæftelser og lignende Prioriteter, saafom uopfigelige Afgifttydelser, vil jeg naturligviis ikke betragte som første Prioriteter. Jeg vil altsaa foreslaae, at § 7 kommer til at indeholde bestemte Regler og navnlig, at der kun maa ublaanes paa 1ste Prioritet og indtil det Halve af Taxationsværdien istedeffor den almindelige Henviisning til Reskript af 7de Febr. 1794 og Frdn. af 7de Juni 1827. Med Hensyn til § 9 har jeg allerede tidligere ubtalt, at jeg anseer det for aldeles nødvendigt, at der bliver en fast ansat Revisor, hvor Overformynderiet er, saaledes at der kan foregaae en daglig Revision, som stabigt kan følge Forretningsgangen. Men ved Siden deraf kunde jeg ønske en Bestemmelse om — det hører maaskee til det, der i § 11 er forbeholdt Justitsministeriet —, at der i korte Mellemrum skal offentliggøres en Oversigt over Overformynderimidlernes Status, et Slags Extraktregnskaber, der vise, hvorledes Overformynderierne i det Hele stille sig. Det vil give en Tillid til Bestyrelsen, som jeg troer er helbig. Det er ogsaa i den nyere Tid blevet meget brugeligt ved de forskjellige Pengeinstituter, der i Regelen endog maanedlig offentliggjøre deres Status.

Bem: De Bemærkninger, jeg kunde have Anledning til at gjøre ved nærværende Lovudkast, ere næsten alle, og maaskee alle, fremførte af de ærede Talere, som idag have ytret sig, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa Ord. For det Første skal jeg takke det ærede Medlem for Mariager (A. Hage), fordi han saa bestemt har bragt det Spørgsmaal frem, hvorvidt de Umyndige skulle være nødte til at være de uhelbigt stillede af alle Kreditorer, idet de, som ikke have Indflydelse paa, hvorledes deres Midler skulle anbringes, ere tvungne ikke alene til at nøies med 4 pCt., men endog med Mindre, idet der til Administrationsomkostninger fradrages visse Skilling af Daleren;

det er et Forhold, der altid er forekommet mig at være uretfærdigt. De Umyndige maae lodtage i den Medadskriben i Pengenes Værdi, som følger af Tiberne, men de kunne ikke deeltage i den højere Rentefod, som er en naturlig Følge deraf. Jeg skal dog ikke nu indlade mig videre herpaa, men blot gjøre opmærksom paa, at forsaavidt man har troet, at det her foreslaaede Tillæg af $\frac{1}{4}$ pCt. aarlig vilde give Anledning til en almindelig Forhøjelse af Rentefoden, der kunde være besværlig, navnlig for Pantgivere og Forbejendomsbesiddere, da har dette for mig kun Lidet at sige; det kan vel blive besværligt for mange Pantgivere, men de have ofte selv sat sig i en saadan uebhagelig Stilling, idet de have lagt en uholdbar Beregning til Grund for deres Foretagender. — Et andet Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre, er Laanebestyrelserne. Jeg skal være enig med den sidste ærede Tale i, at Overformynderen maa have en Stemme med ved Laanenes Givelse, og jeg gaaer endog videre, idet jeg mener, at Laanebestyrelserne ikke skulle være de egentlige Laangivere, men kun under Ansvar give Erklæringer om, hvorvidt Pengene med fuldkommen Sikkerhed kunne anbringes i de tilbudte Pant. Mange Erfaringer have lært mig, at de omtalte Erklæringer fra Kommunalbestyrelser, Sogneforstanderskaber og Retsbetjente ikke ere paalidelige, idet man ved Burderingerne hyppigt tager Feil. Jeg antager det for nødvendigt, at saadanne Korporationer, som jeg hellere vil kalde Laanebestyrelserne, under Ansvar give Erklæringer om, hvorvidt et Pant er fuldkommen betryggende for det Laan, som attraaes, men jeg mener, at Overformynderen og et Par ham tilforordnede Mænd skulle være dem, der give Laanet. Man vil maaskee herimod indvende, at Sikkerheden for, at de Penge, der komme ind fra et vist større Distrikt, ogsaa komme ud i dette, derved gaaer tabt, men jeg troer, at man kan have denne Sikkerhed paa en anden Maade, thi naar det er bestemt, at Pengene skulle ud i det samme Distrikt, hvorfra de ere komne ind, kan man paalægge Overformynderen efter hver Termin at bekendtgjøre i de offentlige Tidender, hvor mange Penge der ere indkomne fra hvert Distrikt, og